

Sygn. akt III PK 129/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa E. I.
przeciwko Szkole Podstawowej w S. i Urzędowi Gminy w L.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Z.
z dnia 8 maja 2015 r., sygn. akt IV Pa (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z 8 maja 2015 r. oddalił apelację powódki E. I.
od wyroku Sądu Rejonowego w Z. z 6 listopada 2014 r., który oddalił jej powództwo

o przywrócenie do pracy. Podstawą rozstrzygnięcia były przepisy art. 264 i 265 k.p. Sąd uznał, że pozew wniesiony 9 września 2013 r. od wypowiedzenia doręczonego 31 maja 2013 r. był spóźniony, co było zawinione przez powódkę i nie uzasadniało przywrócenia terminu do wniesienia odwołania od wypowiedzenia.

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka była zatrudniona jako nauczyciel mianowany w Szkole Podstawowej w S.. Uchwałą Rady Gminy L. z 28 marca 2013 r. zlikwidowano Szkołę Podstawową z dniem 31 sierpnia 2013 r. W lutym 2013 r. rodzice uczniów złożyli do Zarządu [...] Stowarzyszenia Oświatowo – Samorządowego wniosek o założenie i prowadzenie Szkoły Podstawowej w S.. Stowarzyszenie w lutym 2013 r. zamieściło informacje na stronie internetowej oraz ogłoszenie w urzędzie pracy, iż organizowany jest nabór nauczycieli do pracy w szkole prowadzonej przez Stowarzyszenie. W lipcu 2013 r. ponownie ogłoszono nabór nauczycieli do stowarzyszeniowej szkoły. Członek rady rodziców rozmawiała z nauczycielami w sprawie ewentualnej dalszej współpracy ze Stowarzyszeniem. Nauczyciele nie byli zainteresowani pracą w szkole prowadzonej przez Stowarzyszenie.

Wójt Gminy L. 16 kwietnia 2013 r. wydał zezwolenie na utworzenie i prowadzenie Szkoły Podstawowej w S. przez (...) Stowarzyszenie Oświatowo – Samorządowe. Rada Rodziców Szkoły Podstawowej w S. otrzymała to pismo otrzymała 17 kwietnia 2013 r. Od tego momentu było pewne, że Szkoła będzie prowadzona przez Stowarzyszenie. Uchwałą Walnego Zgromadzenia Stowarzyszenia z 30 kwietnia 2013 r. utworzono szkołę publiczną o nazwie: Szkoła Podstawowa w S.

Pismem z 21 maja 2013 r., doręczonym powódce 31 maja 2013 r., Szkoła wypowiedziała stosunek pracy na koniec sierpnia 2013 r. Jako podstawę wskazano „art. 20 ust. 3” ustawy z 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela w związku z uchwałą Rady Gminy L. z 28 marca 2013 r. w sprawie likwidacji Szkoły Podstawowej w S.. Pouczono powódkę o prawie wniesienia odwołania do Sądu Rejonowego w Z.. Pracownicy (nauczyciele i pracownicy administracyjni) oraz rodzice dzieci wiedzieli, że po likwidacji dotychczasowej szkoły zostanie utworzona szkoła prowadzona przez Stowarzyszenie. Była to wiedza powszechna. Podczas zebrania z Wójtem nauczyciele zgłaszali słowa sprzeciwu przeciwko planowemu przekazaniu szkoły

Stowarzyszeniu. Przejście pod zarząd Stowarzyszenia oznaczało, że nauczyciele mogliby dalej pracować, ale za mniejsze wynagrodzenia za pracę oraz nie obowiązywałaby ich Karta Nauczyciela. A. D. – nauczycielka Szkoły Podstawowej w S. podczas spotkania z Wójtem oświadczyła, że żadna z nauczycielek nie będzie pracowała w szkole stowarzyszeniowej.

Na posiedzeniu Rady Pedagogicznej 3 lipca 2013 r. Dyrektor szkoły informowała nauczycieli o możliwości składania podań o pracę do szkoły stowarzyszeniowej. Podania o przyjęcia do pracy można było składać do stowarzyszenia lub bezpośrednio do Dyrektora szkoły. W lipcu 2013 r. na stronie internetowej Stowarzyszenia była informacja o naborze nauczycieli do nowo powstałej Szkoły w S.. Z dniem 1 września 2013 r. Szkoła Podstawowa w S., której organem założycielskim było Stowarzyszenie, rozpoczęła działalność w budynku „dawnej szkoły podstawowej”. Mienie szkoły zostało przekazane przez gminę na podstawie użyczenia i dzierżawy Stowarzyszeniu. Z poprzedniej kadry pedagogicznej w szkole prowadzonej przez Stowarzyszenie zatrudniono trzech nauczycieli. W roku szkolnym 2013/2014 w pozwanej szkole zatrudnionych było 14 nauczycieli.

Powódka uczestniczyła w posiedzeniu Rady Pedagogicznej w dniu 3 lipca 2013 r., na którym poinformowano nauczycieli o możliwości podjęcia zatrudnienia w szkole stowarzyszeniowej. Powódka uczestniczyła też we wszystkich innych zebraniach organizowanych przez Radę Rodziców.

Sąd Rejonowy w ocenie prawnej stwierdził, że nie ma zastosowania art. 23¹ k.p., jako że do rozwiązania stosunku pracy doszło przed 1 września 2013 r., dlatego pozwanym nie powinna być Szkoła Podstawowa w S., a Urząd Gminy w S.. Zasady likwidacji szkół określa art. 59 ustawy z 7 września 1991 r. o systemie oświaty. Przekazanie przed jednostkę samorządu terytorialnego prowadzenia szkoły lub placówki publicznej osobie prawnej niebędącej jednostką samorządu terytorialnego lub osobie fizycznej, jest równoznaczne z likwidacją dotychczasowej formy organizacyjno - prawnej szkoły lub placówki, w rozumieniu przepisów ustawy z 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (art. 59 ust. 8 i 9 ustawy o systemie oświaty). W przypadku likwidacji jednostek budżetowych zastosowanie ma art. 12 ust. 4 pkt 2 ustawy z 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (art. 79 ust. 1

ustawy o systemie oświaty). Przewiduje on, że w razie likwidacji gminnej, powiatowej lub wojewódzkiej jednostki budżetowej, jej zobowiązania przejmie urząd odpowiedniej jednostki samorządu terytorialnego. Wobec ustania stosunku pracy powódki z dniem 31 sierpnia 2013 r. brak jest podstaw, aby obciążać odpowiedzialnością pozwaną Szkołę Podstawową w S. prowadzoną przez Stowarzyszenie za zobowiązania pracownicze dotychczasowego pracodawcy. Stroną pozwaną odpowiedzialną za zobowiązania likwidowanej Szkoły jest Urząd Gminy w L..

Sąd uznał, że powództwo nie jest zasadne ze względu na wniesienie odwołania po terminie z art. 264 k.p. i brak jest podstaw do przywrócenia terminu do wniesienia odwołania (art. 265 k.p.). Powódka wniosła odwołanie 9 września 2013 r. od wypowiedzenia otrzymanego 31 maja 2013 r. Sąd nie dał wiary zeznaniom powódki, iż nie wiedziała o planowanym przejęciu szkoły przez Stowarzyszenie. Z treści protokołu posiedzenia Rady Pedagogicznej z 3 lipca 2013 r. wynika, że powódka uczestniczyła w posiedzeniu Rady, podczas którego po raz kolejny informowano o planowanym utworzeniu szkoły prowadzonej przez Stowarzyszenie oraz o możliwości podjęcia zatrudnienia przez nauczycieli w szkole stowarzyszeniowej. Powódka w dacie otrzymania wypowiedzenia posiadała informację, iż szkoła nadal będzie prowadzona przez Stowarzyszenie. Przejęcie szkoły było faktem powszechnie znanym (prasa, radio, Internet, uczestnictwo w zebraniach). Dlatego nie można przyjąć, że powódka dowiedziała się o utworzeniu szkoły prowadzonej przez Stowarzyszenie dopiero 2 września 2013 r. Okoliczność, że powódka nie była pewna, czy rzeczywiście Szkoła Podstawowa w S. w dniu 1 września 2013 r. rozpocznie działalność, nie tłumaczyła w żaden sposób możliwości skierowania do Sądu odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu oddalenia apelacji podzielił ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu pierwszej instancji. Powódka wniosła odwołanie od wypowiedzenia z uchybieniem terminu siedmiodniowego z 264 § 1 k.p. i brak było przesłanek do przywrócenia tego terminu (art. 265 § 1 k.p.). Z tej przyczyny powództwo podlegało oddaleniu bez potrzeby badania legalności i zasadności wskazanych w wypowiedzeniu przyczyn rozwiązania stosunku pracy. Niemniej wypowiedzenie wskazywało na likwidację szkoły, co stało się na

podstawie uchwały Rady Gminy, na mocy której Szkoła Podstawowa w S. została zlikwidowana. W jej miejsce została powołana inna placówka prowadzona przez Stowarzyszenie. Przyczyna podana w wypowiedzeniu, doręczonym powódce 31 maja 2013 r., była konkretna. Od tego dnia rozpoczął bieg termin 7 dni do wniesienia odwołania do sądu pracy. Powódka nie została wprowadzona w błąd co do likwidacji szkoły, ponieważ likwidacja rzeczywiście nastąpiła. Inne zarzuty wychodzące poza treść przyczyny wskazanej w wypowiedzeniu i odnoszące się do dalszych postanowień uchwały Rady Gminy z 28 marca 2013 r. nie wpływają na zmianę przedstawionej oceny. Uchwała Stowarzyszenia w sprawie prowadzenia szkoły w S. została podjęta później – 30 kwietnia 2013 r. Posiedzenie Rady Pedagogicznej 3 lipca 2013 r. dotyczyło także zapoznania nauczycieli z uchwałą likwidacyjną i możliwością podjęcia pracy w szkole.

W tych warunkach wniesienie przez powódkę 9 września 2013 r. odwołania od wypowiedzenia doręczonego 31 maja 2013 r. nastąpiło z uchybieniem terminu i Sąd słusznie przyjął brak przesłanek uzasadniających przywrócenie terminu. Wniosek o przywrócenie terminu nie zasługiwał na uwzględnienie, ponieważ nie było po jej stronie żadnych przeszkód uniemożliwiających wniesienie odwołania w ustawowym 7-dniowym terminie, liczonym od doręczenia wypowiedzenia. Zwłoka powódki we wniesieniu odwołania jest zawiniona. Jeżeli powódka miała zamiar podjęcia pracy w nowo utworzonej szkole, to w ramach dbałości o własne interesy, powinna wykazać aktywność i również podejmować działania mające na celu wyjaśnienie możliwości podjęcia przez nią dalszego zatrudnienia, a nie biernie oczekiwać do upływu okresu wypowiedzenia umowy o pracę zawartej ze zlikwidowanym pracodawcą. Biernie oczekiwanie przez 3 miesiące świadczy także o zawinionym przez powódkę uchybieniu terminowi do wniesienia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę. Sąd pierwszej instancji nie naruszył wskazanych w apelacji przepisów procesowych, ponieważ doszedł do prawidłowego wniosku, że powódka z przyczyn przez nią zawinionych uchybiła terminowi do wniesienia odwołania do sądu pracy. Z tych względów zbędnym było dokonywanie oceny pozostałych zarzutów apelacyjnych.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła naruszenie: I. prawa procesowego:
a) art. 378 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji, w

szczegółności nierozpoznanie zarzutów apelacji dotyczących naruszenia: - art. 316 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. i 328 § 2 k.p.c. przez sprzeczność poczynionych ustaleń faktycznych ze zgromadzonym materiałem dowodowym w sprawie, polegające na pominięciu, iż pracownikom administracji nie wręczano wypowiedzeń umów o pracę i osobiście przekazano informację, iż w dalszym ciągu będą zatrudnieni w placówce, powódce nie zaproponowano kontynuowania zatrudnienia w szkole ani ustnie ani pisemnie, z wypowiedzenia umowy o pracę wynikało, że Szkoła Podstawowa w S. będzie zlikwidowana, a jej zadania przejmie Szkoła Podstawowa w L. (nie było mowy o istnieniu Szkoły Podstawowej w S.); - art. 59 ust. 1, art. 5g ustawy z 7 września 1991 r. o systemie oświaty w związku z art. 58 k.c. i art. 300 k.p. przez błędne stosowanie i uznanie, że zlikwidowano Szkołę Podstawową w S., gdy doszło do sprzecznego z prawem przekazania placówki liczącej powyżej 70 uczniów na rzecz Stowarzyszenia, a więc nie zaszły żadne zmiany uzasadniające wypowiedzenie umowy o pracę nauczycielom na podstawie art. 20 ust. 2 Karty Nauczyciela; - art. 23¹ k.p. przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż w związku z wygaśnięciem umów o pracę z nauczycielami przed datą rozpoczęcia prowadzenia szkoły przez Stowarzyszenie nie doszło do przekazania zakładu pracy w rozumieniu tej normy;

b) art. 328 § 2 w związku z art. 316 § 1, art. 382 i art. 391 § 1 k.p.c. przez sporządzenie uzasadnienia wyroku, które nie nadaje się do kontroli instancyjnej: II prawa materialnego: a) art. 30 § 4 k.p. przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem w przypadku, gdy w związku z likwidacją placówki (art. 59 ust. 1 ustawy o systemie oświaty) następuje przejęcie zadań z zakresu edukacji publicznej przez podmiot trzeci obligatoryjnie nie musi zawierać w tym zakresie stosownej informacji; b) art. 265 § 1 k.p. przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż nie jest okolicznością uzasadniającą przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę zawarcie w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę niezgodnych z rzeczywistością okoliczności, w szczególności zatajenia faktów które następnie stały u podstaw podjęcia decyzji o braku zaskarżenia czynności w ustawowym terminie przez pracownika, gdy ich jednoznaczna

weryfikacja dopiero dała podstawy do zanegowania wypowiedzenia umowy o pracę.

Pozwani wniesli o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty skargi uzasadniają uchylenie zaskarżonego wyroku.

Sprawa powódki nie różni się istotnie od spraw innych powódek, których skargi kasacyjne rozpoznał ten sam skład Sądu Najwyższego na tym samym posiedzeniu (por. sprawy III PK 128/15, 130/15, 131/15, 132/15 i 133/15). Podjęte rozstrzygnięcia są takie same. Uzasadnienie wyroku ma indywidualny charakter sędziego sprawozdawcy, co nie oznacza, że jeśli pomija dalsze kwestie przedstawione w uzasadnieniach pozostałych spraw to są one bez znaczenia. Przeciwnie, sprawy o takich samych stanach faktycznych i prawnych powinny mieć jednolite rozstrzygnięcie i uzasadnienie, choć autorski charakter uzasadnienia wyroku może usprawiedliwić pewne rozbieżności w akcentach.

Podstawowa kwestia to stwierdzenie, że kognicją nie jest objęta ocena czy wypowiedzenie było zgodne z prawem i zasadne. Zakres rozstrzygnięcia i kontroli kasacyjnej dotyczy jedynie terminu do odwołania od wypowiedzenia. Chodzi więc w pierwszej kolejności o zarzut naruszenia art. 265 § 1 k.p. Powódka podaje w zarzucie, iż usprawiedliwienie opóźnienia odwołania wynika z *„zawarcia w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę niezgodnych z rzeczywistością okoliczności, w szczególności zatajenia faktów które następnie stały u podstaw podjęcia decyzji o braku zaskarżenia czynności w ustawowym terminie przez pracownika, gdy ich jednoznaczna weryfikacja dopiero dała podstawy do zanegowania wypowiedzenia umowy o pracę”*.

Zarzut naruszenia art. 265 § 1 k.p. odwołuje się do naruszenia art. 30 § 4 k.p., czyli do zarzutu błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania tego drugiego przepisu, przez niepodanie w nim tego co powinno zostać podane za przyczynę wypowiedzenia. Dopiero wówczas pracownik miałby wiedzę i świadomość co do podjęcia decyzji o odwołaniu od wypowiedzenia. Oczywiście na etapie oceny przywrócenia terminu do odwołania nie przesądza się naruszenia art. 30 § 4 k.p.,

czyli czy przyczyna była wystarczająca, pełna, konkretna i prawdziwa. Jest to domena merytorycznego rozpoznania sprawy, czyli wyprzedza ją oddalenie powództwa i apelacji ze względu na przekroczenie terminu do odwołania.

Nie oznacza to, że ocena przesłanki winy z art. 265 k.p i określonego w nim terminu początkowego nie może mieć na uwadze kwestii merytorycznych i przyczynowych, leżących u podstaw wypowiedzenia, jeżeli pracownik twierdzi, że w istocie został wprowadzony w błąd, polegający na przekonaniu, iż prawdziwy jest wariant (stan rzeczy) przedstawiony za przyczynę wypowiedzenia, co okazuje się niepewne, bo następstwo zdarzeń wynikające z określonych działań, doprowadziło do całkiem innej sytuacji. Ściślej do zachowania stanu w dużej mierze pierwotnego, tyle tylko, że organem prowadzącym szkołę publiczną w miejsce Gminy stało się Stowarzyszenie.

Sedno oceny zachowania terminu i prawa do wniesienia odwołania leży więc w dużej mierze w prawie materialnym, jako że zasadnicze następstwo zdarzeń (stan faktyczny) na obecnym etapie zostało ustalone. Chodzi o to, że nauczycielski stosunek pracy ma określoną trwałość. Może zostać wypowiedziany z powodu likwidacji szkoły bo tak przewiduje ustawa – art. 20 ust. 1 pkt 1 Karty Nauczyciela. Likwidacja przez gminę jednej szkoły i przejęcie zadań przez inną szkołę podstawową prowadzoną przez gminę (w L.) mogła być faktyczną okolicznością uzasadniającą wypowiedzenie. W takiej sytuacji powódka nie musiała kwestionować zasadności i zgodności wypowiedzenia z prawem. Nie zamyka to jednak sprawy, gdyż w sferze faktycznej i prawnej okazało się, iż uczniowie zlikwidowanej Szkoły Podstawowej w S. nie przeszli do Szkoły Podstawowej w L., lecz z rozpoczęciem roku szkolnego 2013/14 kontynuowali naukę w Szkole Podstawowej w S., o statusie szkoły publicznej (według ustaleń w sprawie), tyle że prowadzonej przez Stowarzyszenie. Czyli zadanie edukacyjne jest nadal realizowane w tym samym miejscu. Szkoła jest nadal szkołą publiczną, zmienił się tylko organ prowadzący.

Ujawnia się więc inny stan faktyczny i prawny niż podany w wypowiedzeniu zatrudnienia. Powstaje więc problem czy w takiej sytuacji nie ma zastosowania art. 23¹ k.p., który nie musi być wyłączony w przypadku przejęcia zadań oświatowych (zob. uzasadnienie uchwały 7 sędziów z 28 marca 2013 r., III PZP 1/13 i wskazane

w nim bogate orzecznictwo). Po wtóre art. 23¹ k.p. może mieć zastosowanie w różnych przypadkach faktycznych i prawnych.

Wskazuje to na sytuację, w której powódka w opisanych okolicznościach sprawy (spotkań i rozmów) wcale nie musiała mieć pełnej wiedzy, co do wszystkich przesłanek i skutków prawnych poszczególnych działań, nawet gdyby żywo się nimi interesowała. Ponadto, określone wyczekiwanie mogło wynikać z samych wakacji. Nie musi być więc bez racji twierdzenie powódki, że sprawa swe realne oblicze ujawniła dopiero po rozpoczęciu kolejnego roku szkolnego. Z tą datą powódka łączy też początek terminu do odwołania, gdyż dopiero wtedy okazało się dla niej, że szkoła dalej funkcjonuje a podana przyczyna wypowiedzenia nie była rzeczywista. Innymi słowy, dopiero stwierdzenie dalszego funkcjonowania szkoły otwiera wątpliwość co do zasadności działania z pominięciem regulacji wskazanej w skardze.

Chodzi więc o to, że gdyby okazało się, iż miałyby zastosowanie art. 23¹ k.p., to jednocześnie wypowiedzenie mogłoby kolidować z przejściem zakładu pracy na innego pracodawcę (art. 23¹ § 6 k.p.).

W aspekcie obecnej skargi chodzi o błąd popełniony przez pracownika, związany z niedochowaniem terminu do wniesienia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę. Powódka wskazuje bowiem na naruszenie prawa poprzez nieprawidłowe przekazanie placówki liczącej powyżej 70 uczniów na rzecz Stowarzyszenia z pominięciem regulacji ustawy. Sąd Najwyższy oceniał sytuację nauczycieli w przypadku zmiany organu prowadzącego na podstawie umowy o przekazaniu szkoły do prowadzenia osobie fizycznej (uchwała z 19 maja 2016 r., III PZP 2/16). Szczególny tryb zależy od określonej liczby uczniów i pozwala nauczycielom rozwiązać stosunki pracy wyprzedzająco przed przekazaniem szkoły do prowadzenia innemu organowi prowadzącemu. Jednak sam w sobie tryb taki nie uzasadnia wypowiedzenia zatrudnienia przez szkołę. Nie oznacza to wcale, że w tym przypadku działanie było niezgodne prawem. Na tym etapie, czyli poza kwestią terminów z art. 264 i 265 k.p., nie jest to przedmiotem rozstrzygnięcia. U powódki mogły powstać uzasadnione wątpliwości czy wskazana w wypowiedzeniu przyczyna była prawidłowa. To jest czy uprzednie, pierwotne przekonanie na podstawie wypowiedzenia o likwidacji szkoły w S. i przekazaniu nauczania do

szkoły w L. miało swe faktyczne i prawne zakotwiczenie. Tłumaczyć to może zaniechanie odwołania i uzasadnioną zmianę w tym zakresie po rozpoczęciu nauczania w Szkole Podstawowej w S. z nowym rokiem szkolnym. Czyli mogły zrodzić się uzasadnione wątpliwości co do przestrzegania prawa w indywidualnym wypowiedzeniu. Kwestii tej nie przesądza się w tym miejscu, jest jednak wystarczająca jako uzasadnienie wniosku o przywrócenie terminu do odwołania od wypowiedzenia. Błąd pracownika uzasadniający przywrócenie terminu (art. 265 k.p.) nie musi być wywołany tylko przez pracodawcę. Może wynikać z działań organu prowadzącego szkołę.

To, że powódka wiedziała lub powinna zdawać sobie sprawę z powstania szkoły prowadzonej przez Stowarzyszenie nie zmienia powyższej oceny, gdyż przedmiotem odwołania jest stosunek pracy ze Szkołą Podstawową w S. prowadzoną przez Gminę a nie ze Szkołą Podstawową w S. prowadzoną przez Stowarzyszenie. Poza tym, z założenia wypowiedzenia wynika, iż *a priori* wykluczono działanie art. 23¹ k.p., bo gdyby przepis ten miał zastosowanie to same wypowiedzenie byłoby z nim sprzeczne.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.).